

रोमले दर्शनलाई स्थापित गर्छ - नम्बर बाह्र

अगमवाणीको त्रिगुण अनुप्रयोगः उजाड पार्ने घिनलाग्दो वस्तु र अन्तिम दिनहरूमा भाग्यनुपार्ने चेतावनी

Jeff Pippenger

2024-08-31

अगमवक्ता दानियलद्वारा बोलिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु तीन भिन्न युगहरूमा रहेका मसीहीहरूका लागि भाग्यनुपार्ने एक चिन्ह हो। ईस्वी सन् ६६ मा जब यरूशलेमका मसीहीहरूले रोमी सेनाहरूका ध्वजहरू यरूशलेमलाई घेरेका देखे, तब तिनीहरू भागे। पाँचौँ शताब्दीको अन्त्य र छैटौँ शताब्दीको प्रारम्भतिरका मसीहीहरूले, जब तिनीहरूले पापको मानिसलाई परमेश्वरको मन्दिरमा आफू नै परमेश्वर हुँ भनेर घोषणा गरिरहेको देखे, तब उजाडस्थानतिर भागे। सन् १८८८ मा सेनेटर ब्लेयरद्वारा संयुक्त राज्य अमेरिकाको कांग्रेसमा आइतबारसम्बन्धी कानूनहरूको एक श्रृंखला प्रस्तुत गरियो। ती विधेयकहरू ब्लेयर विधेयकहरू कहलाए, र तिनको उद्देश्य आइतबारलाई राष्ट्रिय उपासनाको दिनका रूपमा पहिचान गर्नु थियो। आइतबारको उपासना जनावरको छाप, अर्थात् पोपतन्त्रको अधिकारको छाप हो, र संयुक्त राज्य अमेरिकाको संविधानले संयुक्त राज्य अमेरिकाका नागरिकहरूका लागि राष्ट्रिय धर्मको कार्यान्वयनलाई परीक्षाको मापदण्डका रूपमा लागू गरिने कुराको प्रत्यक्ष विरोध गर्दछ।

संयुक्त राज्य अमेरिकालाई आधुनिक रोमको रूपमा पहिचान गर्ने त्रुटिपूर्ण अनुप्रयोगसँग सम्बन्धित यही तथ्यलाई छुटाइएको छ। भविष्यवाणीको त्रिगुण अनुप्रयोगमा त्यसको अनुप्रयोगलाई नियमन गर्ने विशिष्ट नियमहरू हुन्छन्। ती नियमहरूले तेस्रो पूर्तिको भविष्यवाणीय विशेषताहरू स्थापित गर्नका लागि पहिलो पूर्तिका भविष्यवाणीय विशेषताहरूलाई दोस्रो पूर्तिका भविष्यवाणीय विशेषताहरूसँग संयोजित गरिनुपर्छ भनी पहिचान गराउँछन्।

भाग्यनुपार्ने चेतावनी आउनेवाला सतावटबाट भाग्यनुपार्ने चेतावनी हो। ख्रीष्टको युगमा त्यो सतावट ईस्वी सन् ७० मा यरूशलेम र मन्दिरको विनाश थियो। नजिकिँदै आएको त्यस सतावटको चेतावनी-चिह्न ईस्वी सन् ६६ मा दिइयो। पाँचौँ शताब्दीको उत्तरार्ध र छैटौँ शताब्दीको प्रारम्भमा दिइएको भाग्यनुपार्ने चेतावनीलाई पावलले भविष्यवाणीसम्बन्धी पर्गमसको पतनको पहिचानका रूपमा चिनाए, जसले मूर्तिपूजक रोमको प्रतिनिधित्व गर्दथ्यो। आफूलाई परमेश्वर भनी घोषणा गर्ने पापको मानिस प्रकट हुनका लागि पहिले पतन हुनुपर्ने थियो। सन् ५३८ नजिकिँदै गरेको इतिहासमा, रोकिराख्ने कार्य गरिरहेको, अथवा पावलले भनेझैं “withholdeth” गर्ने, मूर्तिपूजक रोम हटाइयो, र पर्गमस पतित भएपछि भाग्यनुपार्ने चिह्न आइपुग्यो र विश्वासीहरूलाई पोपसम्बन्धी मण्डलीहरूको सहभाजनबाट अलग हुन निर्देशन दियो। त्यसपछि सन् ५३८ मा, अर्लियन्सको परिषद्मा, पोपतान्त्रिक शक्तिले आइतबार-सम्बन्धी व्यवस्था पारित गर्‍यो, र पोपतान्त्रिक सतावटका एक हजार दुई सय साठी वर्ष आरम्भ भए।

पहिला दुई साक्षीहरूले स्पष्ट रूपमा देखाउँछन् कि ख्रीष्टद्वारा दिइएको भाग्यनुपार्ने चेतावनीको तेस्रो परिपूर्ति वास्तविक सतावटभन्दा अघि नै भएको थियो। यरूशलेमको विनाश सन् ६६ मा सेस्टियसको घेराबन्दी सुरु भएको ठीक साढे तीन वर्षपछि आयो, यसरी ख्रीष्टियनहरूलाई टाइटसद्वारा आरम्भ गरिएको र मन्दिर तथा सहरको विनाशमा समाप्त भएको दोस्रो घेराबन्दीका भयावह घटनाहरू आउनुभन्दा अगावै भाग्ने अवसर प्राप्त भयो। सन् ५३८ भन्दा अघि, ख्रीष्टियनहरू पोपीय रोमको चर्चबाट अलग भए, र भविष्यसूचक अर्थमा उजाड-स्थानतर्फ भागे, जसले आत्मिक यरूशलेमको विनाशलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

तर मन्दिरबाहिरको आँगनलाई छोडिदेऊ, र त्यसलाई नाप्ने काम नगर; किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको छ; र तिनीहरूले पवित्र नगरलाई बयालीस महिनासम्म पैतालामुनि कुल्चनेछन्। अनि म मेरा दुई साक्षीहरूलाई अधिकार दिनेछु, र तिनीहरूले टाट ओढेर एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म भविष्यवाणी गर्नेछन्। प्रकाश ११:२, ३.

भाग्युपने चेतवनीका दुवै दृष्टान्तहरूमा चेतवनी सतावटभन्दा अघि आउँछ, र सतावटलाई रोमद्वारा—चाहे मूर्तिपूजक होस् वा पोपवादी—यरूशलेमलाई, चाहे शाब्दिक होस् वा आत्मिक, कुल्चिदै गरेको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूका लागि भाग्युपने चेतवनी १८८८ को ब्लेयर विधेयक थियो। मूर्तिपूजक रोमको इतिहासमा पहिलो परिपूर्तिमा ख्रीष्टियनहरूले यरूशलेमबाट भाग्युपने थियो, र पोपवादी रोमको परिपूर्तिमा ख्रीष्टियनहरू उजाडस्थानमा भागे। एडभेन्टवादका लागि चेतवनी देशतिर भाग्युपने थियो।

“परमेश्वरका जनहरूका लागि अहिले आफ्ना स्नेह संसारमा बाँध्ने वा आफ्ना धन-सम्पत्ति त्यहीं सञ्चय गर्ने समय होइन। त्यो समय अब धेरै टाढा छैन, जब प्रारम्भिक चेलाहरूझैँ हामी पनि उजाड र एकान्त स्थानहरूमा शरण खोज्न बाध्य हुनेछौं। जसरी रोमी सेनाहरूद्वारा यरूशलेमको घेराबन्दी यहूदियाका ख्रीष्टियनहरूका लागि पलायनको सङ्केत थियो, त्यसरी नै पोपीय सबाथ लागू गर्ने आज्ञापत्रमा हाम्रो राष्ट्रले अधिकार ग्रहण गर्नु हाम्रो लागि चेतवनी हुनेछ। त्यसबेला ठूला सहरहरू छोड्ने, र त्यसपछि साना सहरहरू पनि त्यागेर पहाडहरूबीचका एकान्त स्थानहरूमा अवस्थित एकान्त निवासहरूतर्फ जान तयारी गर्ने समय हुनेछ।” Testimonies, volume 5, 464.

“पोपीय सबाथलाई लागू गराउने आदेशमा हाम्रो राष्ट्रले शक्ति ग्रहण गर्ने कुरा हाम्रो लागि एउटा चेतवनी हुनेछ,” भन्ने वचन त्यस बेला पूरा भयो जब उजाड पार्ने घृणित वस्तु, मार्कका शब्दहरूसँग सहमत हुँदै, “जहाँ उभिनु नहुने हो त्यहीं उभिएको” थियो। सन् १८८८ मा संयुक्त राज्य अमेरिकाको कङ्ग्रेसले संविधानको एक प्रमुख तत्त्वसँग प्रत्यक्ष विरोध हुने एउटा कानूनबारे विचार गरिरहेको थियो, र त्यस समयमा सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूले सहरहरू छोडेर गाउँतिर सर्नु पर्ने थियो।

“यरूशलेमको विनाशमा एक जना पनि ख्रीष्टियन नष्ट भएन। ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई चेतवनी दिनुभएको थियो, र उहाँका वचनमा विश्वास गर्ने सबैले प्रतिज्ञा गरिएको चिन्हको प्रतीक्षा गर्दै निगरानी राखे.... कुनै विलम्ब नगरी तिनीहरू सुरक्षाको स्थानतर्फ भागे—यर्दनपारि पर्ने पेरियाको प्रदेशमा रहेको पेल्ला नगरतर्फ।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ३०।

भागी जानुपर्ने चेतवनी चिन्हहरूमध्ये पहिलो चिन्हका भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषताहरूले तेस्रो र अन्तिम परिपूर्तिलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। कहिलेकाहीँ ती भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषताहरूले तेस्रो परिपूर्तिभित्रै दोहोरो परिपूर्ति उत्पन्न गर्छन्। यसको एउटा उदाहरण तीन एलियाहहरू हुन्। येजेबेल, अहाब र बालका अगमवक्ताहरूका साथको आफ्नो सामना-प्रसङ्गमा एलियाहको रेखा, र हेरोदियास, हेरोद र सलोमीसँगको आफ्नो सामना-प्रसङ्गमा दोस्रो एलियाह यूहन्ना बप्तिस्मादाताका विशेषताहरूलाई संयुक्त गर्दा, अन्तिम दिनहरूमा—किनकि त्रिगुण प्रयोगको तेस्रो र अन्तिम परिपूर्ति सधैं अन्तिम दिनहरूमा हुन्छ—एलियाह र यूहन्नाले परमेश्वरका जनहरूका दुई वर्गहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्ने कुरा स्थापित हुन्छ। एलियाहद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको एक वर्ग मर्देन, र यूहन्नाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको अर्को वर्ग मर्छ। यी दुई वर्गहरू प्रकाशको पुस्तक अध्याय सातमा पनि मृत्यु नभोग्ने एक लाख चवालीस हजार र मृत्यु भोग्ने ठूलो भीडको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्।

तीनवटै बाबेलमा भविष्यवाणीको सन्देशको एउटा समान तत्त्व यो हो कि पहिलो बाबेल निम्रोदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, तर दोस्रो बाबेल पहिलो र अन्तिम राजाहरू—नबूकदनेसर र बेलशस्सर—द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। नबूकदनेसरले बाबेलका ती जनहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जो उद्धार पाउनेछन्, र बेलशस्सरले बाबेलका ती जनहरूलाई, जो नष्ट हुनेछन्।

अन्तिम दिनहरूमा दुईवटा आइतवारका व्यवस्थाहरू छन्, जुन बाइबलीय भविष्यवाणीको विषय हुन्। पहिलो, संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउने आइतवार व्यवस्था हो, र दोस्रो, सम्पूर्ण संसारमाथि बलपूर्वक थोपारिने आइतवार व्यवस्था हो। ती दुई आइतवार व्यवस्थाहरूलाई मूर्तिपूजक रोमको आइतवार व्यवस्थाले पूर्वछायाङ्कित गरेको थियो, जब सन् ३२१ मा कन्स्टान्टिनले पहिलो आइतवार व्यवस्था लागू गर्‍यो, र त्यसपछि सन् ५३८ मा पापल रोमको आइतवार व्यवस्था आयो। मूर्तिपूजक रोम ती धेरै अगमवाणीगत प्रकारहरूमध्ये एक हो, जसले संयुक्त राज्य

अमेरिकालाई पूर्वचित्रित गर्छ, र सन् ३२१ को आइतवार व्यवस्थाले संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउने आइतवार व्यवस्थाको प्रतीकात्मक पूर्वरूप दिन्छ। सन् ५३८ को पापल आइतवार व्यवस्थाले सम्पूर्ण संसारमाथि लागू गरिने आइतवार व्यवस्थाको प्रतीकात्मक पूर्वरूप दिन्छ। दानिएल अध्याय ११ का डाँकुहरूद्वारा संयुक्त राज्य अमेरिकालाई पूर्वरूपित गरिएको हो भन्ने त्रुटिपूर्ण दृष्टिकोणले, संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउने आइतवार व्यवस्थालाई प्रमाणको रूपमा प्रयोग गर्दै, संयुक्त राज्य अमेरिकामा रहेको आइतवार व्यवस्थाले नै संयुक्त राज्य अमेरिका आधुनिक रोम हो भन्ने दाबी गर्न खोज्छ, र यस तथ्यलाई बेवास्ता गर्छ कि अजिङ्गर, पशु र झूटा अगमवक्ताको त्रिविध संघद्वारा संसारका प्रत्येक राष्ट्रमाथि बलपूर्वक थोपरिने अर्को आइतवार व्यवस्था पनि छ।

यदि संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारसम्बन्धी व्यवस्था संयुक्त राज्य अमेरिकालाई आधुनिक रोमको रूपमा चिनाउँछ भने, विश्वव्यापी आइतबारसम्बन्धी व्यवस्थाले केलाई चिनाउँछ? तीन रोमहरूले यो चिनाउँछन् कि तीनगुना स्वरूप भएको आधुनिक रोमले दुई भिन्न आइतबारसम्बन्धी व्यवस्थाहरू लागू गर्नेछ। पहिलो संयुक्त राज्य अमेरिकामा हो र ३२१ मा कन्स्टान्टिनको आइतबारसम्बन्धी व्यवस्थाद्वारा त्यसको पूर्वछाया देखाइएको थियो, र दोस्रो सम्पूर्ण संसारमा हो, जसको पूर्वछाया ५३८ को पोपीय आइतबारसम्बन्धी व्यवस्थाद्वारा देखाइएको थियो। भविष्यवाणीको त्रैगुणिक प्रयोगको सन्दर्भमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको आइतबारसम्बन्धी व्यवस्था प्रयोग गरी आइतबारसम्बन्धी व्यवस्थाले आधुनिक रोम को हो भन्ने प्रमाणित गर्छ भनी दाबी गर्नु भनेको मूर्तिपूजक रोम र पोपीय रोमद्वारा स्थापित भविष्यसूचक विशेषताहरूलाई बेवास्ता गर्नु हो। अन्तिम दिनहरूमा दुई भिन्न आइतबारसम्बन्धी व्यवस्थाहरू छन्, र तीमध्ये कुनै पनि जनताका लुटेराहरू संयुक्त राज्य अमेरिका हुन् भनेर चिनाउने प्रमाण होइन। मूर्तिपूजक र पोपीय रोमको साक्ष्यलाई निजी व्याख्यालाई समर्थन गर्न गलत रूपमा प्रस्तुत गरिँदा, अहिले गरिएझैं, यसले देखाउँछ कि आफ्नो निजी व्याख्यालाई कायम राख्न खोज्नेहरूले प्रतिरूप र प्रतिस्वरूप बुझ्दैनन्।

मूर्तिपूजक रोम संयुक्त राज्य अमेरिकाको एक प्रकार हो, र पोपसम्बन्धी रोमले आधुनिक रोमको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ। भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोगको यस दुरुप्रयोगसँगै, र सिकाइँदै गरेको कुरा “प्रकार र प्रतिरूप” को सन्दर्भभित्र स्थापित गरिएको छ भन्ने दावीसँगै, अर्को त्रुटि भनेको “उजाड गराउने घिनलाग्दो वस्तु” लाई त्यसरी परिभाषित गर्नु हो, जसरी यो भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोगको सन्दर्भभित्र प्रस्तुत गरिएको छ।

ई.सं. ६६ देखि ७० सम्म, दुई रोमी सेनापतिहरूले यरूशलेममाथि आक्रमण गरे। दुवै सेनापति, सेस्टियस र टाइटस, ले घेराबन्दीबाट आरम्भ गरे; तर केवल एकजनाले मात्र अल्पकालका लागि घेराबन्दी हटाए, जसले परमप्रबन्धद्वारा ख्रीष्टियनहरूलाई भाग्न अवसर दियो। सेस्टियसको अधीनमा भएको पहिलो घेराबन्दीमै ख्रीष्टियनहरूले भागनुपर्ने चेतावनीलाई चिने। जब ई.सं. ७० मा टाइटस यरूशलेमविरुद्धको युद्धलाई निरन्तरता दिन आइपुगे, उनले घेराबन्दीबाट आरम्भ गरे र यरूशलेम तथा मन्दिर नष्ट नभएसम्म त्यसलाई रोकेनन्। येशूको चेतावनीमा दुई चरण छन्। पहिलो, भागनुपर्ने सङ्केत; र त्यसपछि सतावट। पाँचौँ र छैटौँ शताब्दीमा उक्त चेतावनीको परिपूर्तिमा ख्रीष्टियनहरू ५३८ भन्दा अघि भ्रष्ट रोमी मण्डलीबाट अलग भए, र त्यसपछि सतावट आरम्भ भयो।

प्रेरित पावलो यस विषयमा अत्यन्त स्पष्ट छन् कि प्राचीन इस्राएलको सम्पूर्ण अभिलेखित इतिहास अन्तिम दिनहरूमा जीवित रहनेहरूका लागि लेखिएको थियो, र ती सबै इतिहासहरू प्रतिरूपहरू थिए, यद्यपि यस सत्यको उनको शास्त्रीय प्रस्तुतीकरणमा “typos” भन्ने ग्रीक शब्द, जसको अर्थ प्रतिरूपहरू हो, “ensamples” भनेर अनुवाद गरिएको छ।

अब यी सबै कुरा तिनीहरूलाई उदाहरणको रूपमा घटे; र ती हाम्रा चेतावनीका निम्ति लेखिएका हुन्, जसकहाँ युगहरूको अन्त आइपुगेको छ। १ कोरिन्थी १०:११।

यस सत्यको सन्दर्भ स्थापित गर्न पावलले प्रयोग गरेका दसौँ अध्यायका घटनाहरू प्राचीन इस्राएलले धार्मिकतापूर्वक आचरण गरेको इतिहास थिएनन्।

तर तिनीहरूमध्ये धेरैसँग परमेश्वर प्रसन्न हुनुभएन; किनकि तिनीहरू उजाडस्थानमा ढालिए। अब यी कुराहरू हाम्रो निम्ति उदाहरण भए, यस उद्देश्यले कि हामीले दुष्ट कुराहरूको लोभ नगरौं, जसरी तिनीहरूले पनि लोभ गरे। न तिमीहरू मूर्तिपूजक होओ, जसरी तिनीहरूमध्ये कतिपय थिए; जसरी लेखिएको छ, “मानिसहरू खान र पिउन बसिरहेका, र खेलवाड गर्न उठे।” न त हामी व्यभिचार गरौं, जसरी तिनीहरूमध्ये कतिपयले गरे, र एकै दिनमा तेईस हजार ढले। न त हामीले ख्रीष्टलाई परीक्षा गरौं, जसरी तिनीहरूमध्ये कतिपयले परीक्षा गरे, र सर्पहरूद्वारा नष्ट पारिए। 1 Corinthians 10:5-9.

पवित्र इतिहास परमेश्वरका जनहरूको धार्मिकता र अधार्मिकता दुवैको अभिलेख हो, तर जुनसुकै अभिलेख भए तापनि त्यो इतिहास अन्तिम दिनहरूमा जीवित परमेश्वरका जनहरूका लागि अझै पनि एक प्रकार हो। सन् १८८८ मा मिनियापोलिसमा भएको विद्रोहको इतिहास, एडभेन्टिस्ट इतिहासकारहरूले जे दाबी गरे तापनि, अधार्मिकताको अभिलेख हो। त्यो विद्रोह यति गम्भीर थियो कि एलन ह्वाइटले त्यो सभा छोड्ने निर्णय गरिन्, र केवल यसकारण त्यहाँ बसिन् कि एक स्वर्गदूतले उनलाई त्यहाँ बसिरहनु र मूसाको इतिहासमा कोरह, दाथान र अबीरामको विद्रोहसँग समानान्तर रहेको त्यो विद्रोह अभिलेखित गर्नु उनको जिम्मेवारी हो भनेर बताए। त्यस सभामा प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारको शक्तिशाली स्वर्गदूत अवतरित भए, तर उहाँले ल्याउनुभएको सन्देश अस्वीकार गरियो।

त्यो इतिहासले सेप्टेम्बर ११, २००१ को पूर्वछायांकित गर्‍यो, जब न्युयोर्क सहरका विशाल भवनहरू ढालिएका थिए। त्यस इतिहासमा सिनेटर ब्लेयरद्वारा प्रस्तुत गरिनुपर्ने पहिलो आइतबार-व्यवस्था विधेयक पनि समावेश थियो। आइतबारलाई राष्ट्रिय आराधनाको दिनको रूपमा लागू गराउने उनका प्रयासहरू असफल भए, तर त्यो अन्तिम दिनहरूको पूर्वछाया दिने एउटा पवित्र इतिहासको अंश थियो। सिनेटर ब्लेयरको विधेयक शहरहरूबाट भागनुपर्ने चेतावनी थियो। १८८८ भन्दा अघि, जब सिस्टर ह्वाइटले शहरहरूबाहिर बस्नुपर्ने आवश्यकताको विषयमा बोल्नुभयो, उहाँले भविष्यत् कालमा बोल्नुभयो। उहाँले निकट भविष्यको त्यस समयतर्फ संकेत गर्नुभयो जब परमेश्वरका जनहरूले गाउँतिर सर्नेपर्ने थियो। १८८८ पछि, सिस्टर ह्वाइटका देशमा बसोबास गर्नुपर्ने आवश्यकतासम्बन्धी सबै सन्दर्भहरूले उहाँको परामर्शलाई यस प्रसङ्गमा राखे कि देशमा रहने समय पहिले नै आइपुगेको थियो। १८८८ मा ब्लेयरको विधेयक आइतबार लागू गरिने संकेत थियो, जसरी लूकाले व्यक्त गरेझैं, त्यस्तो ठाउँमा जहाँ त्यो हुनु नपर्ने थियो। आइतबारको पालन-लागू गर्ने कुरा संयुक्त राज्य अमेरिकाको काङ्ग्रेसमा ल्याइनु हुँदैनथ्यो, किनकि त्यो संविधानको एक मौलिक सिद्धान्तको अस्वीकार थियो।

सन् १८८८ को इतिहास यस उद्देश्यले अभिलेखित गरिएको थियो कि यसले सेप्टेम्बर ११, २००१ मा आरम्भ भएको भविष्यसूचक इतिहासको प्रतिरूप प्रस्तुत गरीस्। सन् १८८८ को ब्लेयर विधेयकले सन् २००१ को प्याट्रियट ऐनको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्‍यो। यो पशुको छापको वास्तविक कार्यान्वयनभन्दा अघि आएको चेतावनी थियो। ख्रीष्टलाई पछ्याइरहेको कुनै पनि व्यक्ति सेप्टेम्बर ११, २००१ पछि शहरमा बसिरहेको हुनुहुँदैन। यही त्यो भविष्यसूचक घेराबन्दी थियो जसले परमेश्वरका जनहरूलाई भाग्न निर्देशित गर्‍यो। अनि जसरी अन्तिम दिनहरूको भविष्यसूचक नमूनाको विषय बनेका दुईवटा आइतबारका व्यवस्थाहरू छन्, जुन मूर्तिपूजक र पोपसमर्थक रोमका आइतबारका व्यवस्थाहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, त्यसरी नै दुवै आइतबारका व्यवस्थाहरू अघि भागनुपर्ने चेतावनीद्वारा पूर्वसूचित गरिएका छन्।

जसले आफूलाई सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट भएको दाबी गर्छन्, तिनीहरूले चाँडै आउने आइतवार व्यवस्थाभन्दा अगावै शहरहरूबाट गाउँतिर भागनुपर्ने एउटा चिन्हको रूपमा पैट्रियट एक्टलाई भविष्यवाणीय रूपमा चिन्नुपर्ने थियो। त्यही उही आइतवार व्यवस्था परमेश्वरका अन्य भेडाहरूका लागि, जो अझै बाबेलमा छन्, प्रत्येक राष्ट्रमाथि ल्याइने आइतवार कार्यान्वयनभन्दा अगावै बाबेलबाट निस्केर भागनुपर्ने चिन्ह थियो।

“जब धार्मिक स्वतन्त्रताको भूमि अमेरिका अन्तःकरणमाथि दबाव दिँदै र मानिसहरूलाई झूटा विश्राम-दिनलाई आदर गर्न बाध्य पार्दै पापतन्त्रसँग एक हुनेछ, तब पृथ्वीका हरेक देशका मानिसहरू त्यसको उदाहरण पछ्याउन डोर्‍याइनेछन्।” Testimonies, volume 6, 18.

जसरी तीन एलियाहको त्रिगुणीय प्रयोगले अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूका दुई वर्गहरू छन् भन्ने कुरा स्थापित गर्दछ, त्यसरी नै रोमको त्रिगुणीय प्रयोगले दुई भिन्न आइतबारका व्यवस्थाहरू छन् भन्ने कुरा पहिचान गराउँछ। संयुक्त राज्य अमेरिका तिम्पो जनताका लुटेराहरू हुन्, र यसकारण संयुक्त राज्य अमेरिकाको भविष्यवाणीसम्बन्धी भूमिकाले दर्शनलाई स्थापित गर्दछ भन्ने दाबी गर्न चाहनेहरूले यो संकेत गर्छन् कि संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्था नै उजाड पार्ने घृणित वस्तु हो, जसलाई ख्रीष्टले आफ्ना जनहरूलाई आउन लागेको सतावटबाट भाग्नका लागि चेतावनीको रूपमा चिनाउनुभएको थियो। तिनीहरूले घेराबन्दी, जुन भाग्नका लागि चेतावनीको चिन्ह हो, र दोस्रो घेराबन्दी, जसले आइतबारको व्यवस्थाको वास्तविक कार्यान्वयनले अन्तिम दिनहरूको सतावट आरम्भ हुने समयलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, यी दुईबीचको भिन्नतालाई पहिचान गर्न असफल हुन्छन्। तिनीहरूले दुई साक्षीहरूद्वारा स्थापित गरिएको यस भिन्नतालाई पनि सम्बोधन गर्न असफल हुन्छन् कि अन्तिम दिनहरूमा भविष्यवाणी पूरा गर्न दुई भिन्न आइतबारका व्यवस्थाहरू हुनेछन्। यसो गर्दा उनीहरू तर्क गर्छन् कि संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्था नै दानियल अगमवक्ताद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तुको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको चेतावनी हो, र त्यो हो पनि, तर उनीहरूले परिभाषित गरेझैं होइन।

संयुक्त राज्य अमेरिकामा लागू हुने आइतबारको व्यवस्था परमेश्वरका ती अन्य बगालका लागि चेतावनी हो, जो अझै बाबेलमा छन्, कि तिनीहरू उसको सहभागिताबाट भागून्। यसैले यो सबै राष्ट्रहरूमाथि लागू गरिने आउँदै गरेको आइतबारको व्यवस्थाको चेतावनी हो।

“विदेशी राष्ट्रहरूले संयुक्त राज्य अमेरिकाको उदाहरण पछ्याउनेछन्। यद्यपि उसैले अग्रसरता लिन्छ, तथापि यही सङ्कट संसारका सबै भागहरूमा रहेका हाम्रा मानिसहरूमाथि पनि आइपर्नेछ।” Testimonies, volume 6, 395.

उनीहरूको दाबी यो हो कि संयुक्त राज्य अमेरिकामा लागू हुने आइतबारको व्यवस्था नै अगमवाणीमूलक दर्शनलाई स्थापित गर्ने प्रतीकको रूपमा संयुक्त राज्य अमेरिकालाई पहिचान गराउँछ; तर ख्रीष्टले दिनुभएको भागून् भन्ने चेतावनीको सन्दर्भमा, त्यस आइतबारको व्यवस्थाले एघारौँ घण्टाका कामदारहरूलाई बाबेलोनबाट भागून् भनी दिइने विश्वव्यापी चेतावनीलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

जब सिस्टर ह्वाइट भाग्ने चेतावनीबारे सम्बोधन गर्नुहुन्छ, तब उहाँले सम्पूर्ण संसारलाई आच्छादित गर्ने आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी विषयलाई सम्बोधन गर्नुहुन्छ। त्यो आन्दोलन संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्था लागू हुँदा आरम्भ हुन्छ। उहाँले संयुक्त राज्य अमेरिकाको आइतबारको व्यवस्थालाई आउन लागेको सतावटको चेतावनीको रूपमा चिन्हित गर्नुहुन्छ।

“परमेश्वरको व्यवस्थाको उल्लंघन गर्दै पापसीको संस्थालाई लागू गराउने आदेशद्वारा हाम्रो राष्ट्रले आफूलाई धर्मबाट पूर्णतः विच्छिन्न गर्नेछ। जब प्रोटेस्टेन्टवादले रोमी शक्तिको हात समात्न खाडलपारि आफ्नो हात फैलाउनेछ, जब त्यसले आध्यात्मिकतासँग हातेमालो गर्न अतल गर्तमाथि हात बढाउनेछ, जब, यस त्रिविध एकताको प्रभावान्तर्गत, हाम्रो देशले प्रोटेस्टेन्ट तथा गणतान्त्रिक शासनको रूपमा आफ्नो संविधानका प्रत्येक सिद्धान्तलाई अस्वीकार गर्नेछ, र पापसीका मिथ्याता तथा भ्रमहरूको प्रसारका लागि प्रबन्ध गर्नेछ, तब हामी जान्न सक्छौं कि शैतानको अद्भुत कार्यसम्पादनको समय आइपुगेको छ र अन्त निकट छ।”

“जसरी रोमी सेनाहरूको नजिकिँदै आएको आगमन यरूशलेमको आसन्न विनाशको चेलाहरूका लागि एक चिन्ह थियो, त्यसरी नै यो धर्मत्याग हाम्रो लागि पनि एउटा चिन्ह हुन सक्छ कि परमेश्वरको सहनशीलताको सीमा पुगिसकेको छ, हाम्रो जातिको अधर्मको मात्रा पूर्ण भइसकेको छ, र कृपाकी दूतनी आफ्नो उडान लिन लागेकी छिन्, फेरि कहिल्यै नफर्कने गरी। त्यसपछि परमेश्वरका जनहरू ती क्लेश र व्यथाका दृश्यहरूमा डुबाइनेछन्, जसलाई अगमवक्ताहरूले याकूबको सङ्कटका समयका रूपमा वर्णन गरेका छन्। विश्वासयोग्य र सताइएका जनहरूको पुकार स्वर्गतिर उक्लन्छ। अनि जसरी हाबिलको रगतले भूमिबाट पुकार गरेको थियो, त्यसरी नै

शहीदहरूको चिहानबाट, समुद्रका समाधिस्थलहरूबाट, पर्वतका गुफाहरूबाट, मठका भूमिगत समाधिगृहहरूबाट पनि परमेश्वरतर्फ पुकारिरहेका स्वरहरू छन्: 'हे प्रभु, पवित्र र सत्य, पृथ्वीमा बस्नेहरूका विरुद्धमा हाम्रो रगतको न्याय र प्रतिशोध गर्नुमा तपाईं कति समयसम्म विलम्ब गर्नुहुन्छ?'” Testimonies, volume 5, 451.

सिस्टर ह्वाइटले संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्थालाई औँल्याउँदै, त्यसलाई संयुक्त राज्य अमेरिकाका लागि परिक्षण-अवधि समाप्त भएको एउटा “चिन्ह” भनी पहिचान गर्नुहुन्छ। तर संसारका अन्य राष्ट्रहरूमा रहेका परमेश्वरका जनताले पनि यही परीक्षाको सामना गर्नुपर्छ। संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्था लागू भएको समयदेखि मिखाएल उठून् र मानवीय परिक्षण-अवधि बन्द होउन्जेलसम्म एक निश्चित समयावधि रहन्छ। जब त्यो बन्द हुन्छ, “कृपाकी दूत आफ्नो उडान लिन्छिन्।”